

совсѣмъ се покрива всеобщо-то основаніе на истината съ понятія-то за това Лице, или за това Общество. Но, при такавъ еднѣ разликъ на доказателства-та, трѣба да забѣлежимъ че мисль-та и вътрешно-то сознание на оногова, когото искамы да убѣдимъ: или *сѣ съгласни* съ всеобщо-то начало на истина-та, или *не сѣ съгласни*. Ако мисли-тѣ и сознание-то на единъ чловѣкъ не сѣ съгласни съ туй начало, то мы, като се отнесемъ къмъ него съ свое-то доказателство, принуждаваме се да жертвоваме всеобщъ-тѣ истинѣ и да употребимъ доказателство-то като орудіе на лъжя и на изгабосъванье. За да можемъ сирѣчь да вселимъ истинѣ-тѣ въ еднѣ коѣ да е душѣ, която е *проста* и *облѣчена съ покривы-шѣ на страсти-шѣ, на ошврашишелни предсшавленія и на предрасждаци*; — то бива по нѣкогаждь нужно да ѣ забулимъ: — инакъ, такъвъ единъ чловѣкъ се страхува, трепери и бѣга като виде зарно-то лице на чиста-та и Божественна истина Когато же една душа приѣмне истинѣ-тѣ и усѣти сладость-тѣ ѣ; тогава она сама ще отхвърли калны-тѣ и гнуены-тѣ рѣченны свои покровы. То естъ, *исшина-ша, добро-шо* и *прекрасно-шо* бивать у разумно-свободни-тѣ чловѣци непосредственень плодъ на духовно-то имъ расположение, а не на вѣншни вліянія и ограничванія. А когато мисли-тѣ и вътрешно-то сознание едного чловѣка сѣ съгласни съ начало-то на истина-та; то намъ е много лесно да му ѣ докажемъ и внушимъ и никакъ не смы принудени да жертвоваме всеобщъ-тѣ истинѣ, трѣба само да земамы въ вниманіе врѣсть-тѣ и родъ-тѣ на лице-то, комуто доказваме, но спорядъ туй, не трѣба и не е логически вѣрно да се дѣлятъ доказателства-та въ отношеніе-то къмъ тѣхнѣ-тѣ силѣ: тѣй щото, въ такъвъ случай, всяко едно наше доказателство трѣба да е доказателство на *исшина-ша*